

Sms till Hanna

Av Kim Andersson

AVSNITT 1

Torsdag 16 juli: 23:40

Jag skriver detta improviserat, egentligen utan plan och vart det ska bära hän. Valet är därför givet att ange dag och datum. Det är det som är här och nu, händer eller tänks, som är av vikt.

Livet är fullt av kontraster. Glädje och sorg, liv och död, hopp och förtvivlan, ljud och tystnad. Av en outgrundlig anledning har de senaste dagarna, och timmarna, av mitt liv stått och vägt mellan dessa ytterligheter. Kanske är det så att vi i våra liv hela tiden är på en väldigt lång resa mellan dessa, fram och tillbaka. Ibland förnimmer vi resan, uppmärksammar den och tänker på den. Oftast har vi för fullt upp med att leva våra liv. Det finns då inte utrymme för reflektion. Det finns inte utrymme att fundera på om man ska skratta eller gråta.

Det börjar närma sig midnatt. Allt ljud generat av människorna här har i stort sett tystnat. Från en ytterlighet till en annan. För bara drygt en timme sedan bubblade det av liv och rörelse, av lek och höga samtal. Ventilationen är det som hörs mest nu, som ett dovt hummande från en munkkör långt bort i fjärran. Djupa andetag, lätta och mer kraftiga snarkningar, fyller också lugnet med jämna mellanrum.

Här sitter jag, helt ensam, och skriver. Jag är ensam för att jag inte kan sova. Jag känner mig klarvaken trots den sena timmen. Normalt är jag kvällstrött. Jag gissar att det blev så efter att vi fick barn. Egentligen blev det nog så när barnen blev lite större. När de var väldigt små sov de mycket. I och för sig var jag trött då, nästan konstant, men det gick att ta sig en eller flera tupplurar på dagarna. Det fanns ett behov av att vända på dygnet, att kunna vara på topp mitt i natten om någon av dem vaknade. En effekt var i alla fall att det här med kvällströttheten inte infallit.

Det blev annorlunda när barnen växte till sig, som sagt. Deras utveckling krävde andra insatser. Deras liv, och vårt, blev mer intensivt. Dagarna blev längre, mer aktiviteter, fler diskussioner,

aktivare fostran. Energikrävande. Kvällströttheten kom som ett brev på posten.

Jag trotsar nu mitt normala tillstånd så här dags. Att jag skriver aktiverar min hjärna vilket kommer hålla mig vaken. Det faktum att jag inte somnade innan jag började skriva beror på att jag har laddat för det här, peppat mig själv. Funderat över vad jag ska skriva, lite skissartat, men ändå. Att tänka, strukturera och fundera håller mig också vaken. Av någon anledning ger det mig också energi, så har det alltid varit.

Fredag 17 juli: 00:11

Jag är inte den som normalt skriver. Det är något som ger mig prestationsångest. Detta oberoende av om någon mer än jag ska ta del av det. Det kan till viss del bero på att jag är perfektionist och har svårt att hantera det som inte blir bra. Jag tvivlar också på mig själv och min förmåga att ställa det till rätta igen.

Jag skrev dagbok i ungdomsåren och älskade det. När mina tankar kom på pränt kändes det befriande. I stället för att gå omkring med malande funderingar kunde de skrivas ner och kapslas in. Gömmas undan, men också plocka fram vid särskilda tillfällen. Det fanns då ett val kring att hantera dessa reflektioner, ett val som annars inte fanns. Tankar som inte tydligt formuleras kan hemsöka ett sinne under lång tid. Jag har lärt mig att det inte är sunt, inte alltid. Det här med kontraster, igen. Så länge det är den positiva sidan av kontrasterna som väger över är det naturligtvis ingen fara på taket.

Det blev så att jag abrupt slutade att skriva. Min hemlighet avslöjades. Jag tog det illa. Den tyngsta delen av det hela var att någon tog det som var en spegling av min själ, min dagbok. Något ytterst personligt som jag inte ville dela med mig av. Hade jag velat det så hade jag pratat med någon. Jag gjorde valet att skriva, för min egen skull.

Det blev inte bättre av att mitt skrivna alster ifrågasattes. Det var inte det skrivna i sig, det var inte mitt språk eller min meningsbyggnad. Det kunde varit det och jag hade trott att jag skulle få bannor för det. Min mors profession bjöd in till det. I stället lade hon allt sitt fokus på innehållet. Kanske blev hon sårad av det hon läste, kanske tog hon det personligt. Kände sig misslyckad. Jag vet inte vilket. Hon valde hur som helst att

förskjuta sina innersta, negativa, känslor på mig och gav mig skulden.

Faktum är att jag aldrig har återhämtat mig från detta. På flera plan. Det mest konkreta är själva skrivandet, som jag alltså sedan dess lagt på hyllan. Jag har skrivit saker, naturligtvis, har jag det. I skolan och på universitetet. Jag har skrivit kärleksbrev och vanliga brev. Jag slutade dock att skriva personligt av rädslan för att röja mina innersta tankar, djupet av min själ.

Nu skriver jag igen, här och nu. I natten, i tystnaden. Jag skriver vad jag tänker. Det känns fantastiskt befriande! Tröttheten känner jag som sagt inte av, fastän jag borde. Det har krävt sin energi att besegra mina negativa tankar om detta skrivande, alla farhågor. Nu när jag har börjat formulera det jag vill berätta är allt detta som bortblåst. Jag märker också att det ger mig energi, detta skrivande. Oro och handlingskraft, det är också kontraster.

Fredag 17 juli: 01:04

Jag vet uppriktigt inte vem eller vilka, om ens någon, kommer att läsa det jag skriver här. Det känns trots allt tryggt att veta att jag är mentalt förberedd på att vem som helt kan ta del av det. Detta även om jag delar med mig av mig själv. Jag har valt handlingskraft den här gången, framför oro, och det är inget jag ångrar nu. Det handlar om handlingskraft på flera plan, inte enbart skrivandet. Jag återkommer till det.

Varför skriver jag det här? Vid sidan av att det här handlar om en djupt personlig kamp kopplat till min historia, och skrivandet i sig, så bottnar detta i hopp och förtvivlan. Därför skriver jag nu, igen, efter så lång tid.

De senaste dagarna har varit en väckarklocka för mig, på flera olika plan. Igår och idag har jag tänkt en del, funderat fram och tillbaka. Det var först då som jag kunde, hade orken, och tilläts göra det. Behovet av att skriva kom som ett brev på posten. Det har inte varit oproblemiskt att komma i gång.

Fredag 17 juli: 01:46

Liv kommer alltid först. Så är det otvivelaktigt. Det materiella är något vi har och använder för att förenkla (och förnöja) våra liv. Jag hann få med mig två saker hit. Först och främst en bok om bakning. Den heter "A Piece of Cake". Titeln i sig får mig att le och innehållet får mig att dregla. Kökserotik när den är som bäst! Jag älskar att praktisera också, inte bara titta.

Det känns så befriande att erkänna att jag har den här läggningen. Pryd som jag är känns det också bättre att skriva om bak i en kokbok än bak i andra litterära genrer (eller filmer för den delen). Andra genrer som jag tycker att hela denna hysteri inom kokböcker och bak-tv påminner om. Jag är ändå fast i hysterin kring kok- och bakböcker.

När allt gick så fort och tiden var så knapp, när jag i all kalabalik insåg att de andra var utom fara, såg jag boken ligga där på köksbänken. Jag stannade upp och plötsligt upplevde jag världen i slowmotion. Jag såg vad den närmaste tiden hade att erbjuda av elände. Jag tittade på boken och såg en liten bit av hopp, en bit av glädje och några drömmar. Jag insåg att det kommer att ta ett tag innan jag kan praktisera i ett kök igen. Jag behövde något att fly från verkligheten med, jag behövde något som kunde göra det hela till lite mer av "a piece of cake" än vad verkligheten troligen skulle kunna erbjuda.

Av ännu en slump lyckades jag även få med mig datorn. Den låg på hatthyllan. När jag med min skyhöga puls skannade av allt som kom i min väg på väg ut ur detta inferno, såg jag den ligga där. Så malplacerad men samtidigt så lockande. Det går att tro att den låg där bara för att bli sedd och räddad. Jag tror inte att tingen tänker eller för den delen tror saker, men ibland undrar jag. Det känns som att datorn visste att jag skulle ha nytta av den om inte annat och att den därför hoppade upp på hyllan för att göra sig sedd.

Nu, så här i efterhand, minns jag varför datorn låg där den låg. Ett av mina kära barn, Pelle, hade norpat datorn vid läggdags. Hans platta hade beslagtagits som en följd av brutna löften. I ett obevakat ögonblick hade han smugit sig in på kontoret och lagt beslag på datorn. Han gömde den under täcket vid nattningen, så jag upptäckte den inte, då. Dock senare. Lisa var törstig och bad om vatten. Vid leveransen av det halvfyllda glaset förstod

jag vad Pelle pysslade med. Det var världens hålligång under täcket, det blinkade och pep. Det hördes små diskreta skratt och några hummanden. Han hade inte märkt att jag var i rummet, han hade inte heller hört Lisas begäran. Det senare borde ha varit en varningsklocka för honom som medfört att han kunde varit lite mer diskret.

Nu fick den tecknade filmen stängas av, datorn fick vila. Pelle blev djup kränkt och visade på olika sätt och vis hur han kände. Jag valde, som jag nästan alltid gör, att ignorera. Jag lade sedan datorn på hatthyllan när jag gick ner till köket.

Efter stund hördes önskningar om försoning, inte alls högt och knapp hörbart. Pelle låg under täcket. Jag gick dit och gav honom en ordentlig kram, en puss på kinden. Jag tittade honom i ögonen, log lite och sa god natt. Han log tillbaka, om ens för en kort sekund, för att sedan återigen försvinna under täcket.

Jag är på inget sätt beroende av en dator jämt och ständigt, det kan lätt framstå som så med tanke på att jag tog den med mig. Det finns mycket i den här maskinen som jag hållet kärt. Inte minst alla bilder som jag aldrig tagit mig i kragen att säkerhetskopiera. På så vis är datorn ett fotoalbum. Det är något som många vill rädda i flykten, så även jag.

Nu hann jag inte tänka så mycket på datorn och dess förträfflighet i denna jäktade situation. Instinkten sa mig att jag skulle ta den med mig när den ändå fanns så nära till hands. Vi har dessutom haft stor nytta av den i vår situation, jag tror att det var ett bra val. Visst går att göra det mesta med en mobiltelefon idag. Det går trots allt inte att komma ifrån att en dator i många lägen är praktisk.

Det var också datorn som var tungan på vågen att jag hamnade här, där jag är nu, med mitt skrivande. Jag är övertygad om att jag inte hade formulerat dessa ord utan datorn.

Fredag 17 juli: 02:17

Så här är jag nu, med datorn och bakboken. Två materiella ting som lyst upp min vardag. Jag funderar på om jag skulle välja dessa två även om jag fritt fick välja tre saker att ta med mig till en öde ö. Förmodligen inte, jag skulle fokusera på praktiska

tingestar. Att det blev just dessa två här och nu ser jag som ytterst tillfälligheter.

Jag är inte heller på en öde ö, där jag nu befinner mig. Det finns elektricitet som driver den lånade laddare jag använder för att få kraft i skrivmaskinen. Utan laddaren hade jag inte haft nytta av datorn. En öde ö hade förmodligen inte kunnat erbjuda något av det, varken laddare eller ström.

Jag befinner mig i ett evakueringsboende. Smaka på ordet, *evakueringsboende*. Det är otroligt laddat, jag ryser när jag tänker de åtta stavelserna. De dagar som vi har varit här har kantats av alla tänkbara kontraster. Allt det kan sammanfattas som himmel och helvete.

Det som är mest "himmel" just nu är känslan av att vi är något sänär oskadda. Vi klarade oss fysiskt. Jag vågar just nu inte sia om de psykologiska effekterna. Jag tror att det tar tid att uttröna hur de blir med den saken. Det måste få ta tid, helt enkelt.

Skräckscenariot hade vart fysiska skador, fysiska men. Det fysiska kan läka lika mycket som det psykiska. Det fysiska medför dock ofta direkt smärta och i värsta fall det värsta, att man inte överlever, om det är riktigt illa. Jag är så lycklig, och lättad, över att vi alla fyra lever. Att jag får uppleva förhoppningsvis väldigt många fler dagar, år och decennier, med mina barn. Få se dem utvecklas, och växa, alla samtal, alla upplevelser tillsammans. I den mörkaste stunden när helvetet bröt lös, ett tag innan jag fick tag i mina två materiella tingestar, var jag inte helt säker på att det skulle gå så bra.

Det gick bra för oss. Inte för alla. Det har i detta evakueringsläger avhandlats död, förtvivlan och sorg. Det har rört upp starka känslor inom mig. Jag har känt medlidande, nedstämdhet. Jag har också, konstigt nog, känt glädje. Glädje över att jag och mina närmaste har livet i behåll. Sorg föder glädje, det kan faktiskt vara så. I en värld full av kontraster är varje människa sig själv, och sina närmaste, närmast. Det är dock ingen traditionell glädje som normalt förknippas med känslan. Inga höga skutt och glada skratt, inga breda leenden. Glädje är kanske fel ord, tacksamhet är bättre. Det är precis det som det handlar om, tacksamhet för livet. Tacksamhet föder glädje. Det kan vara tvärt om, i normala fall. Inte i det här fallet, då kan glädje inte komma först.

Fredag 17 juli: 02:53

Det som har varit mest "helvete" är helt oväntat, tänker jag för vår del, att denna tragedi inte enbart handlat om alla de yttre faktorer som påverkat oss. Allt det som hänt, har det hänt av en slump? Eller hur det nu är med den saken, det vet jag inte än. Frågan är om någon vet?

För oss har det även handlat om just oss, främst min älskade och mig. Naturligtvis involveras alltid våra barn i det som rör oss. Så även i detta fall även om jag vill påstå att vi nu har hamnat i en kärndiskussion om just oss, vi två, som en enhet. Vi tillsammans snarare än vi och barnen.

Allt var en slump, som mycket annat verkar vara just nu (med tanke på allt som hänt). Jag drev händelseförloppet, jag satte även i gång det hela. Att detta efter andra försöket skulle väcka hoppet hos mig kunde jag inte veta. Jag var orolig för vad jag höll på med och hade en känsla av att jag "lekte med elden". Det hindrade mig inte, den känslan, att driva min plan. Just nu känns det som att jag gjorde helt rätt!

Planen hade varit att skrida till verket vilken dag som helst. Detta var innan den hemska händelsen. Det var semester, och det är det fortfarande. Inte en sådan semester dock, förutsättningarna har ändrats. Med "sådan" semester menar jag då familjen inte är satt i ett evakueringsboende, utan då dagen tas som den kommer i en mer "normal" kontext. Roliga saker står på agendan, tempot är långt ifrån så högt som i vardagen. Jag hade tänkt ta en av dessa kvällar, skicka i väg barnen till mor- eller farföräldrarna, och lägga fram min sak.

Det passade sig alltså inte att göra det annars. Min övertygelse var att "min sak" krävde sin tid. Jag räknade med minst en hel kväll, och kanske en hel natt. Natten behövdes som buffet. Detta om det behövdes "förlängning" eller, för den delen, om vi kom i mål i tid och ville förädla våra slutsatser.

Jag drog på det, tvekade inför det hela. Känslan av att jag "lekte med elden" fanns där, i bakhuvudet, höll mig tillbaka. Till slut tog jag tag i det, liksom blundade och höll för öronen och satte hjulen i rullning. Som om jag inte varken ville se eller höra dess konsekvenser. Mer handlade det om att jag ignorerade alla negativa tankar.

Jag kontaktade mina föräldrar och bokade dem som barnvakt. Jag pratade med min älskade om detta och mina planer för

kvällen, att jag ville bjuda på en god middag. Att jag ville baka något riktigt läckert och bjuda på till efterrätt. Att jag ville ägna kvällen åt bara oss. Mer sa jag inte. Jag kunde ha sagt att jag hade tänkt och ville prata. Konsekvensen av det hade inte varit positiv, jag visste det sedan tidigare. Har man bränt sig en gång vet man att det gör ont och man undviker det för all framtid. Har man inte bränt sig vet man inte vad man ger sig in på. Ibland känner jag vilken styrka erfarenheten är, utan den görs många felsteg. Eller inte, det ska kanske inte ses som felsteg. Snarare som delar av livet som vi måste ta oss igenom för att få erfarenhet, så att vi slipper upprepa de misstag vi gjort?

Vår stund tillsammans hann inte bli av innan det hemska hände. Strax efteråt, när vi var satta i säkerhet, tänkte jag att det var ödet. Det som hände, det hände för att jag och min älskade inte skulle ha vår ensamma tid. Förmodligen för att dess konsekvenser skulle få långtgående negativa effekter. Något som jag kunde ana kunde ske, men som jag inte tog på allvar eller helt enkelt underskattade.

Jag kan inte bestämma mig för om jag tror på ödet eller inte. Ibland, då det passar in i ett händelsemönster, kan jag tänka att jag tror på det. När alla pusselbitarna faller på plats på ett sätt som känns lite väl tillrättalagt. Så var det i det här fallet, för bra för att vara sant (eller tvärt om). Ett tecken från en högre makt om att jag rörde om för mycket i grytan eller snarare, gräddade på övertid eller hade glömt bort en jäsning.

Fredag 17 juli: 03:21

Det är verkligen helt otroligt vilken "soppa" livet är, eller kan vara. Alla dessa ingredienser som ska passa ihop och harmonisera med varandra. Tillfälligheternas nyck, en köttbit i fisksoppan och allt ställs på ända. Jag ska inte fördjupa mig i det här resonemanget, jag har alldeles för mycket att skriva om det. Jag kan sammanfatta det med att relationer är en utmaning, inte bara för ingredienserna i en soppa.

Även om ödet kan ha haft ett finger med i spelet, valde jag att trotsa denna potentiella högre kraft (eller vad nu ödet kan anses vara). Det var efter några dagar här i lägret som jag åter, bildligt

talat, höll för mina ögon och kastade mig ut i det okända, ut på väldigt djupt vatten utan vare sig simfötter eller livboj.

Läget hade stabiliserats. Alla vi som befann oss i skolans gymnastiksal, vårt tillfälliga boende, hade fått besked om framtiden. Det var tydliga besked om återinflyttning inom några dagar. För nästan alla. Återigen hopp och förtvivlan, glädje och sorg. För några av familjerna fanns inget att komma tillbaka till. Jag får tårar i ögonen när jag ser dessa människors sorgsna ansikten och hopsjunkna kroppar. Människor som vi umgåtts med. Deras livsverk, i vissa fall, helt förstört. Samtidigt som jag känner mig tacksam över min egen situation, på den fronten.

Den andra fronten, den interna relationen till min älskade, var mer oviss. Det som fick mig att ta steget, och trotsa ödet, var två delar. För det första hela situationen vi hamnat i. En omvälvande händelse, många delar sätts på sin spets, tankar som far fram och tillbaka. En självrannsakan, men också en rannsakan av den äkta hälften. Vad gjordes och vad gjordes inte, hur reagerade vi i händelsens hetta när pulsen skenade, när skrällen lyste i våra ögon?

För det andra inträffade en incident här i evakueringslägret under de första dagarna. Det var inte till min älskades fördel, om jag säger så. Jag återkommer till det, är min tanke. Det jag kan säga så här långt är dock att den händelsen satte sig som ett spjut i hjärtat på mig. Av allt det som vi upplevt tillsammans, på det negativa kontot, var denna händelse långt ifrån den värsta eller tyngsta. Det som stack hårt i mitt hjärta var att det hände i den här kontexten, på den här platsen, och efter det hemska som vi precis upplevt.

Det var den incidenten, här på evakueringsboendet, som fick mig att slutligen ta mod till mig att åter igen, för andra gången, sätta hjulet i rullning.

Efter två dagar och 12 timmar (i tisdags) strax efter att vi alla hade fått besked om att vi kunde återvända hem (nästan alla), bestämde jag mig för att växla några ord med Svenssons. Båda två, samtidigt. De är sympatiska och vi har umgåtts en del. Så som det blir när man bor nära varandra, har barn i samma ålder som går i samma skola. Så som det blir om man också har liknande värderingar och kanske haft djupare personliga samtal.

Jag berättar vidare vid ett senare tillfälle. Jag behöver sova en stund nu, samla krafter inför en ny dag som snart gryr.

AVSNITT 2

Fredag 17 juli 23:30

Ikväll somnade alla lite tidigare än igår. Situationen tar ut sin rätt, så känner jag själv om inte annat. Det suger energi på olika sätt. Dagen idag har annars karaktäriserats av mestadels positiva toner, hoppet börjar återvända!

Jag har varit trött idag och jag har mig själv att skylla. Satt och skrev hela natten. Tydligt har jag svårt att lära mig av mina misstag trots allt, nu sitter jag här igen och knappar på tangenterna i den sena timmen. Faktum är att jag inte har något val. Det finns ingen möjlighet att skriva under dagtid. Jag skulle bli störd och avbruten stup i kvarten.

Det går inte att vänta med att skriva. Jag har det i huvudet och måste få det i skrift, så snabbt som möjligt. Jag har inte känt detta så starkt sedan jag skrev dagbok som ung. Det är väl som det sägs: öppnas en del av dammluckan finns en risk att resten rämnar av trycket av allt vatten som vill gå samma väg.

Jag ska inte lägga kraft på att avlägga någon rapport om dagen som varit i övrigt. Jag kan däremot inte bortse ifrån att jag i stort sett hela tiden återkommer till den hemska händelsen i mina tankar. Vi har pratat om det alla fyra, jag och min älskade har också själva naturligtvis diskuterat det. Givetvis har det även tagits upp med en hel del av de andra här på boendet. En psykolog har funnits att prata med. Jag har inte pratat med henne, än.

Det är så mycket som har etsat sig fast, bränts in skulle man kunna säga, i mina tankar från den händelsen. Det mesta har jag inga problem att prata med vem som helst om, med mina barn och med min älskade. Det finns aspekter som jag inte kan nämna, tankar som maler i mig och som jag inte riktigt vet vad jag ska göra med. Kanske är det psykologen jag ska prata med om det. Jag lägger det åt sidan nu. Det är hög tid att komma vidare.

Jag hade bestämt mig för att sätta hjulet i rullningen, igen. Målet var att få egen tid med min älskade. Jag bestämde mig alltså för att prata med Svenssons.

Många av barnen var ute och lekte, Hanna och Mats Svensson satt vid en av bänkarna på skolgården och småpratade när jag

kom fram till dem. Hanna verkade frånvarande, hon ville inte se mig i ögonen.

Alla våra barn lekte och Svenssons pekade var mina barn var för att lugna min eventuella föräldraoro över vad mina barn pysslade med.

Efter lite allmänt prat om ditten och datten lade jag fram min förfrågan. Det hela gick ut på om Svenssons kunde tänka sig att se efter våra barn kommande kväll. Jag berättade att vi, jag och min älskade, behövde några timmar för oss själva. För att prata om våra upplevelser de senaste dagarna, för att prata om framtiden. Av naturliga skäl gick jag inte in på djupet av mitt syfte, det fanns absolut ingen anledning till det.

Svenssons nickade förstående och tittade på varandra. Det såg ut som om de tänkte att detta var precis vad de också borde göra innan de åter införlivades i vardagens hamsterhjul. Då, i vardagen, fanns sällan tiden för att sätta ner foten, eller fötterna, att reda ut och bearbeta det som eventuellt behövde avhandlas.

Absolut kunde de ställa upp på detta, det lät som en klok idé, detta samtal som vi skulle ha, jag och min älskade.

Jag berättade att min plan var att gå till badhuset. En stunds motionssimning, som vi båda gillade jag och min älskade. Till på köpet skulle vi också få duscha av oss och kunde göra oss lite fräschare än vad vi var nu. Efter detta tänkte jag att vi skulle gå till den lite diskreta restaurangen på nedre delen av Storgatan. Få gäster, avskärmat, för den eller de som ville vara lite för sig själv. Det ville vi, jag och min älskade. I alla fall jag eftersom situationen krävde det.

Svenssons undrade om det var det tibetanska stället och jag svarade jakande på den frågan. Mats Svensson menade att de har det bästa oxköttet i hela stan. Jag har aldrig varit där, på restaurangen, och jag är inte den som föredrar kött om jag får välja.

Min älskade var inte lika positiv som Svenssons. Det fanns flera skäl till att detta var mindre lämpligt, enligt min älskades sätt att se på det hela. Allt som hänt och vår sinnesstämning, ovissheten och inte minst att barnen behövde oss nära nu när allt var så tungt. Min älskad lät irriterad, gav ett nedstämt uttryck. Det har givetvis med chocken att göra.

Jag stod på mig, kanske mer än jag någonsin gjort, och underströk vikten av vårt samtal på tu man hand. Min bestämdhet i frågan verkade överraska min älskade. Som att jag var målmedveten och visste vad jag ville. Det brukade vara tvärt om.

Efter en stunds samtal var vi överens och att det skulle ske enligt min plan. Enligt den kända planen vill säga, jag hade inte berättat allt. Det var det där med att brännas och inte göra om samma misstag två gånger. Som en följd av min tidigare erfarenhet lät jag en del av mitt ärende vila i dunklet, gömmas i kulisserna. Även om det kanske verkar raffinerat är jag inte speciellt stolt över det jag gjort och det jag skulle röja för min älskade.

Jag och min älskade tillbringade alltså några timmar på tu man hand. Detta utspelar sig cirka två dygn tillbaka i tiden, onsdagen 15 juli.

Onsdag 15 juli: ca 19:00

Vi hade satt oss ner vid bordet på den tibetanska restaurangen. Jag hade som sagt aldrig varit där tidigare, hade fått den rekommenderad från flera håll. Däribland Svenssons.

En lugn miljö, inte enbart på grund av att det var få gäster i lokalen. Starka färger, buddhamålningar på väggarna. En i det närmaste hypnotisk musik i bakgrunden, som ventilationen i idrottshallen där vi sover. En munkkör långt borta som står på en bergssluttning. De har slutit ögonen, andas med djupa andetag och sjunger ut sin berättelse om hur de har funnit slutet på lidandet. Slutet på livet och slutet på återfödelsen. Jag tror inte på reinkarnation, jag tror däremot att livet kan vara ett lidande.

Vi hade fått en plats som var avskärmad från resten av lokalen, precis som jag önskade när jag bokade bordet. Nu var det bara vi två, jag och min älskade och de sjungande munkarna.

Vi beställde. Jag valde en Thali, husets. Med grönsaker, linser, kyckling och lamm. Chutny till, jag är så svag för det som är sött.

Min älskade valde en Kukura Tarkari. En kycklinggryta med curry och örter. Någon köttbit, oxe, fanns inte på menyn. Mats

Svensson hade alltså fått det om bakfoten, kanske hade han blandat ihop olika restauranger med varandra?

Vi beställde varsin folköl att dricka till maten. Jag var in i benstommen sugen på vin men skulle då naturligtvis inte valt det här stället. Samtidigt insåg jag att det var bra att det inte blev något vin. Alkohol har inte alltid en gynnsam effekt när ett samtal på tu man hand ska avhandlas.

När vi väntade på att få in drycken möttes våra blickar för första gången på allvar denna kväll. Tiden stannade upp för en kort sekund, som den kan göra när två människor ser varandra djupt i ögonen. Jag känner mig alltid trygg när jag skådar in i min älskades själ, för det är så jag ser ögonen. En spegling av vårt djupaste inre.

Jag kände inte så vid denna tidpunkt. Jag var den första av oss att vika undan. Precis innan log min älskade, lite försiktigt. Kanske var det därför jag valde att bryta förtrollningen. Jag var inte säker på om jag ville besvara leendet.

Det var inte heller en förtrollning. Jag kände inte det där extra som jag brukade göra. Det kunde bero på många olika saker men hade naturligtvis delvis åtminstone att göra med min agenda. En agenda som jag alltså inte delat med mig av fullt ut, än.

”Vad tänker du på?” frågade jag min älskade som en reflex av att ha vikt undan med blicken.

”Inget speciellt, egentligen. Jag tänkte på menyn och att jag hade för mig att de serverade oxkött, en rejäl biff, på det här stället.”

”Är du så förtjust i rejäla biffar?”

”Ibland kan det vara gott.”

Ungefär så sa min älskade, ”*ibland kan det vara gott*”. Det uttalades nonchalant, som om jag inte hade med saken att göra. Jag börjar bli van vid det sättet att uttrycka saker och ting och jag gillar det inte. Jag kunde inte heller släppa detta med oxköttet, vad var det som fick alla att tro att denna tibetanska restaurang serverade det?

”Det var otur att de inte hade biffen här nu”, sa jag, ”du kanske blandar ihop den här restaurangen med en annan.”

”Jag tror inte det, jag är helt säker på att de haft det tidigare. De har ändrat i menyn. Det är inte hela världen, det blir bra ändå det här.”

Det kom en stickande bisats, ”*det blir bra ändå det här*”. Med tanke på hur orden uttalades skulle det tolkas tvärt om, att det hade varit bättre med ett annat ställe. Det här föll inte min älskade i smaken.

Folkölen serverades. Jag hade i det här läget behövt något starkare.

”Jag hoppas det, jag har hört mycket gott om det här stället”. Jag tvekade en kort stund. ”Jag är glad att vi kunde få den här stunden tillsammans.”

”Det är om inte annat skönt att komma ifrån hallen ett tag.” Min älskade var däremot skeptisk till själva mötet. ”Jag förstår att du har något du vill dryfta, det jag inte förstår är varför det är så bråttom.”

”Jag tänker att det finns ett behov av att vi pratar innan vi kommer hem igen.”

”Prata om vad?” Det gick att skönja en strimma av irritation i min älskades röst.

”Om oss.” Jag hann knappt uttala dessa två ord innan min älskades ögon blixtrade till. Om ett lätt irriterat uttal var en rätta så var ilskan ett lejon.

”Om oss, ibland har jag svårt att förstå dig. Vi har haft en traumatisk upplevelse. Vi har tvingats att fly från vårt hem i panik, rökfyllt och med rasande flammor som åt sig fast på terrassen. Vi fruktade för våra liv när vi evakuerades och du tänker på oss. Vi behöver tänka på hur vi bygger upp det som är raserat hemma så att vi kan återgå till vardagen!”

Ungefär så uttalades orden. Det var inte så att min älskade skrek ut sin ilska, eller för den delen röt som ett lejon. Det blev mer av ett väsande, som en orm.

”Som jag ser det”, sa jag, ”behöver du och jag en stabil grund att stå på inför att vi återgår till vardagen och återuppbygger den.” Jag fick en lätt nickning som respons, men jag tolkade det negativt.

Jag kände att mina ögon tårades en aning, bara lite. Min älskade såg det.

”Varför gråter du?”

”Det är kloret”, sa jag, ”det räcker att jag vistas i närheten av en bassäng. Jag glömde helt bort att jag hade behövt singlasögonen.” Min älskade log och nickade och tänkte säkert på besöket vi gjort i badhuset innan vi hamnade här, på restaurangen.

”Det var behövt med en bad”, sa min älskade, ”det kändes som om jag inte badat sedan jul.”

Vi nickade och log båda åt detta som ett tecken på vår delade erfarenhet, den hemska händelsen och att vi efter den knappt kunnat tvätta oss alls på flera dagar. Även om vi delade den traumatiska och hemska upplevelsen som branden orsakat, och de känslor som den skapat, hade vi uppenbarligen olika syn på vad som skulle återuppbyggas först. Vår egen relation eller vårt hem.

Maten hade kommit på bordet. Vi var båda hungriga och åt under tystnad. Vi beställde in efterrätt, Kheer, som är en rispudding med kanel och som är full av sötma. Vi tog in kaffe också.

Jag hade börjat skruva på mig lite, där jag satt. Det var lätt att tro att det berodde på det något obekväma sittunderlaget som utgjordes av en träbänk med något som liknade en hemvävd trasmatta ovanpå. Detta var emellertid inte anledning till att jag hade svårt att sitta still. Jag insåg att det nu inte fanns någon återvändo, när kaffet väl kommit på bordet var jag tvungen att lägga fram mitt egentliga ärende

Så blev det också. Kanske borde jag ångra mig, banna mig själv för vad jag gjorde. Jag gör inte det, jag inser nu så här i efterhand mer än då att jag gjorde det rätta. I händelsens hetta är det inte alltid enkelt att sätta saker och ting i perspektiv.

Jag var alltså lite spänd, en aning höjd puls, tillstymmelse till svettpärlor i rygglutet. Jag visste att jag var tvungen att ta mod till mig, jag såg det som en nödvändighet.

”Du ser spänd ut”. Min älskade tittade fram bakom kaffekoppen.

”Jag har något som jag vill att du ska ta del av”. Det var nära att min röst brast. Min älskade förstod säkert nu att det var något som tyngde mig.

”Vad kan det vara?” Min älskade var frågande och förvånad. Jag vet inte om det uttrycket var äkta eller om det var ett uttryck för briljant skådespeleri.

Jag såg min älskade i ögonen, lite längre än vad som är brukligt att göra. Jag vek inte undan. Min älskade förstod att det var viktigt och ställde ner kaffekoppen med fokuserad blick.

Jag tog fram min mobiltelefon och lade den på bordet mellan oss. Min älskade reagerade med en rynkad panna. Jag plockade fram ett par hörsnäckor och lade dem bredvid telefon.

”Vad är detta?”

”Det du ser”, sa jag och jag befarar att det fanns en gnutta sarkasm i min röst.

”Du förstår vad jag menar.”

”Klart jag gör. På min mobiltelefon har jag spelat in tre sekvenser från din och min vardag. Jag ber dig att lyssna på dessa sekvenser med mig.” Jag var mer stabil i min röst nu än innan, lite mer självsäker. Det var tydligt att det var jag som hade övertaget, eller rättare sagt kontrollen, över situationen.

”Skämtar du med mig”, fick jag till svar och ett osäkert leende. Gick min älskade i försvarsställning eller var det uttryck för att inte ha kontroll? Jag vet inte, kanske både ock.

”Detta är inget skämt. Jag vill att vi lyssnar tillsammans och att vi för ett civiliserat samtal efteråt om det vi hört.”

”Jag förstår inte vad du är ute efter, men absolut. Om detta är viktigt för dig. Måste vi göra det här?”

”Vi tar varsin hörsnäcka.” Jag tryckte in den 3,5 millimeter tjocka audio-pluggen i mobiltelefonen. Det fanns nu ingen återvändo. Jag brydde mig inte längre om konsekvenserna.

Jag hade alltså gjort tre ljudupptagningar. Två av dem en tid tillbaka, den sista under tiden i evakueringsboendet. De förra hade jag skrivit rent och transkriberat innan branden, den senare en natt på boendet. Jag behövde skriva formulera det talade till skrift för att bearbeta innehållet, väga varje ord och värdera dem i mitt sinne. En bonus är att jag kan använda mig av dessa nedteckningar även i den här texten.

”Här kommer den första”, sa jag. Min älskade såg skeptisk ut och gav mig den hårda blicken, den dömande och den granskande. Det var inte den blicken jag hade förälskat mig i.

Ljudupptagning 1

Radion står på i bakgrunden. Skrammel, det plockas med något. Ytterdörren öppnas.

”Hallå, är det någon hemma?”

”Hej älskling. Är det bra?”

”Det är bra.”

”Pelle, hur gick det med foten på idrottsdagen, kunde du stödja på den?”

”Jag kände inget, jag var snabbast på 60 meter.”

”Bra jobbat”.

”Du ser ledsen ut, Lisa, jag kan ta din väska.”

”Låt henne vara.”

”Vadå, har det hänt något?”

”Vi tar det sedan. Kan du bära ut kassarna i köket?”

”Så bra att du kunde handla, jag var tvungen att avsluta en sak på jobbet.”

Tystnad. Musik från radion i köket. Röster från barnens rum. En duns, suget när kylskåpet öppnas.

”Därför har jag fått jäkta och stressa. Hämta barnen, handla. Jag är precis slut.”

”Jag har börjat med maten, lagt in en tvätt i maskinen och vikt ihop tvätten från igår”.

”Allt här hemma är på dina villkor, och jag drar det tunga lasset. Jag tar en dusch.”

Tystnad. Röster från radion. Brummandet när ett frysskåp slår igen.

Ljudupptagning 2

”... trött och orkar inte ha den här diskussionen.”

”Vi hade kommit överens om att du skulle natta barnen ikväll.”

”Jag är trött, jag gör allt här hemma. Hur vore det om du för en gångs skull tog initiativ till något?”

”Jag gör...”

”Sluta att dra upp det där. Gå och lägg barnen nu.”

”Men jag...”

Upprepade pip från en mobiltelefon.

”... är det din telefon?”

”Jag vet inte, gå och lägg barnen så tar jag läggningen i morgon.”

Ljudupptagning 3 (från evakueringsboendet)

Röster i bakgrunden, något släpas, något pumpas. En snyftning, ett hest skratt.

”Jag tror som du, vi tar det där borta.”

”Varför tror du jämt så mycket?”

”Ja, jag vet inte riktigt vad du menar?”

”Om det hade varit lite ruter i dig så hade du tagit tag i det här.”

”Jag vill att vi ska ha en dialog och hitta en bra lösning tillsammans”.

Tystnad.

”Jag orkar inte med det här, jag vill hem. Men vi har kanske inget hem att komma tillbaka till.”

”I värsta fall.”

”Vi höll på att stryka med allihop.”

”Det var ett inferno.”

”Varför reagerade du inte snabbare?”

”När då, vad då?”

”När brandlarmet gick.”

”Jag reagerade direkt.”

”Nej, det gjorde du inte.”

”Sluta nu, du är fortfarande chockad. Jag gjorde allt jag kunde för att rädda oss.”

”Och den där kokboken.”

”Lägg av, jag har ju berättat om det där. Det var en slump och jag hade ingen möjlighet att söka igenom för andra saker.”

”Ditt är alltid viktigast.”

”Det där stämmer inte riktigt ...”

”Jag vill inte ha den här diskussionen, nu lägger vi madrasserna där borta.”

Tystnad. Odefinierat bakgrundsljud.

Lördag 18 juni: 01:30

Jag är för trött för att skriva vidare nu. Jag fortsätter imorgon.

Lördag 18 juni: 16:45

Alla boende här har beslutat sig för att göra en aktivitet tillsammans. De ska grilla korv nere vid skogsbrynet och de ska spela brännboll på fotbollsplanen. Jag tycker att det är ett beundransvärt initiativ, jag blir glad när jag tänker på det. Ur denna tragedi kan födas gemenskap och glädje. Det är fantastiskt!

Även om jag tycker att det är glädjande på alla sätt och viss har jag lyckats slita mig från aktiviteten. Min älskade verkade förstå. Jag berättade att jag inte mådde bra och behövde vila, ha en stund för mig själv. Här är jag nu, på eftermiddagen, helt ensam i hallen. Det är jag, en massa människors sovplatser, en hel del skröp och sopor och min dator.

Jag har förvisso dåligt samvete för att jag inte deltar. Jag gjorde valet när vi idag fick slutgiltigt klartecken för att vi kan återvända till vårt radhus under söndagen. Jag ville skriva klart det här innan vi är tillbaka i vardagen. Det är värt att offra det dåliga samvetet för något som på sikt kan bli bra. Det är så jag tänker. På något sätt är jag fast besluten om att jag behöver ha ordnat mina tankar innan vi sätter fötterna i vårt hem igen. Det jag gör är egoistiskt, och inte likt mig, men för allas bästa (och det är likt mig).

Jag har många gånger funderat över varför vi gör våra val i livet. Jag har undrat om dessa val främst baseras utifrån våra egna önsknings och behov eller om det är yttre faktorer som är viktigast. Jag har inget bra svar på det.

En bekant till mig berättade att detta med att sätta barn till världen är en ytterst egoistisk handling där man förverkligar sig själv. Jag hade svårt att förstå det resonemanget då, men i efterhand inser jag vad som menas. Det räcker med att titta sig

omkring och se hur föräldrar behandlar sina barn för att inse att min bekant i mångt och mycket har rätt.

Jag kan inte identifiera mig själv med det här synsättet. Jag ser min älskades och mina barn som kärleksbarn. De är skapta som en effekt av att två människor älskar varandra djupt och barnen finns till för att leva, att föra livet vidare. Livet är det bästa som finns, även om jag i mina dystra stunder ser det som en ”soppa”. Jag kan dock inte vara säker på att mina tankebanor är logiska. Kanske är jag ”blind”?

AVSNITT 3

Lördag 18 juni: 17.56

Det är högt tid att avrunda. Jag vet inte hur länge jag får vara för mig själv här, jag vet inte hur länge brännbollen kommer att hålla på.

Jag och min älskade satt alltså på den tibetanska restaurangen, vi hade tagit in kaffe och efterrätt. Jag hade spelat upp tre ljudupptagningar som vi lyssnat på tillsammans.

Onsdag 15 juli: ca 20.00

Jag såg till att det blev korta pauser mellan uppspelningen av ljudupptagningarna. Vi tittade på varandra, jag och min älskade. Jag såg att det var smärtsamt. Vi sa inget, tystanden talade sitt tydliga språk. Jag kände inget triumferande i mitt handlande, jag kände bara en klump i magen. Jag hade helst av allt låtit bli, men hade resonerat mig fram till att detta måste göras.

Den sista av ljudupptagningarna tystnade. Jag pluggade ur hörlurarna från telefonen och stoppade undan dem och mobiltelefonen. Jag lutade mig tillbaka, ville inte riktigt möta min älskades blick. Jag väntade på en tydligare reaktion. Ett tag tänkte jag att jag ska ta upp det där andra som jag funderat så mycket på de sista dagarna, men valde att inte göra det eller åtminstone vänta en liten stund.

När tystnaden varade längre än väntat, och när det kändes som att det behövdes sägas något, sökte jag kontakt. När våra blickar möttes lyfte min älskade fram sin hand och sökte min. Våra fingrar rörde vid varandra. Jag såg att min älskades ögon fuktades en aning.

”Jag vet inte vad jag ska säga, det du har gjort gör mig arg och beskriven. Spela in på det visat, bakom min rygg.”

”Jag kan förstå att du känner så.”

”Men, men jag inser varför.” Min älskades röst höll inte längre.

”Jag hade hoppats att du skulle förstå varför”, sa jag.

”Jag är ofta sur, vresig. Tänker på mig själv även om jag ger uttryck för annat. Jag har insett det innan, men blundat för det. Det är precis som att det har blivit min roll i vår relation. Invanda mönster är svåra att bryta.”

”Det är ju det, svårt att bryta”.

”Jag borde bli arg på dig, men reagerar på ett helt annat sätt än vad jag kan tänka mig. Dessa inspelningar, de öppnar mina ögon för vem jag är när vi är tillsammans.”

”Jag ville att du skulle förstå hur jag upplever dig, därför gjorde jag det här. Jag hade inte kunnat förmedla det annorlunda. Jag tror inte att du hade förstått.”

”Jag är så ledsen för att det har blivit så här.” Min älskade kunde inte hålla tillbaka sina tårar. Jag omslöt min älskades hand med min.

”Vi måste se framåt”, sa jag och kände av den känsloladdade stämningen. ”Allt vi varit med om de senaste dagarna, det här. Vi behöver rusta oss inför att åter träda in i vardagen.”

”Jag har blundat för hur vår relation har utvecklats. Jag har varit inriktad på att ordna vårt boende. Jag inser nu att boendet är oväsentligt om inte grunden för det är stabil.”

”Vad menar du med grund”, sa jag trots att jag visste vad min älskade menade.

”Du och jag, vi behöver prata igenom vår relation.”

”Precis så känner jag också”, sa jag och log för mitt inre. I min vildaste fantasi hade jag hoppats att mitt tilltag skulle få denna effekt. Ärligt talat hade jag inte trott att det skulle bli så. Att hoppas och att tro är, när allt kommer omkring, två helt olika saker.

Lördag 18 juli: 17:58

Jag kan inte bortse ifrån att jag blev överrumplad över min älskades reaktion. På gott och ont, faktiskt. Det goda var insikten, förståelsen. Jag hade målat upp alternativa mottagen för mitt inre som inte var så trevliga. Det goda var kramen och kyssen utanför den tibetanska restaurangen efter att vi betalat notan och tackat för den utsökta maten. Det goda var vårt samtal när vi promenerade tillbaka till idrottshallen. Vi lade upp en plan, en strategi, för hur vi skulle gå vidare. Hur vi

båda ville ha återkoppling när vi i vardagen upplevde att vår kommunikation inte riktigt fungerade som den skulle.

Jag kände hopp och jag kände en stor lättnad. Jag kunde se att det jag gjort var rätt och att det skulle få positiva konsekvenser för oss alla. Det fanns trots detta en ”tagg” kvar i mig, det var den som var det onda. Jag hade ett huvudbry kvar som jag inte fick tillfälle att ta upp med min älskade. Jag blev så överrumplad av reaktionen att jag lät det bero.

Nu sitter jag här med denna ”tagg” kvar. I morgon återvänder vi hem. Det mesta känns bra, jag tror (och hoppas) att det kommer att gå bra. Jag har inte bestämt mig för att hur jag ska göra med ”taggen”. Jag låter den vara ett tag. Kanske är det ingen stor grej när allt kommer omkring, jag kan mycket väl ha förstorat upp det.

De börjar återvända nu, från brännbollen. Glada ansikten, hoppfulla. I morgon bryter vi upp vårt läger. Jag avlutar mitt skrivande här. I slutänden uppnådda jag mina syften: att åter börja skriva och att bearbeta mina tankar. Det har varit helt fantastiskt, jag har verkligen saknat skrivandet. Ibland märker man inte att man saknat något förrän det åter dyker upp. Jag låter filen ligga i datorn. Man vet aldrig, kanske kommer det en fortsättning?

Fredag 20 augusti: 13:13

Jag har precis läst vad jag skrev för några veckor sedan. Tiden har flyttat sig lite framåt och ja, det finns en fortsättning. Klart det gör! Det finns en fortsättning på allt. Kanske skrev jag så för att understryka för mig själv att det inte fanns några garantier för att jag skulle återvända till det här dokumentet och fortsätta skriva.

Nu är jag här, igen, och jag är förkrossad! Hoppet har förbytt till förtvivlan. Det är därför jag skriver. Mitt huvud är så fullt av tankar att jag behöver få ner det i skrift. Den som säger att livet aldrig blir som man tänkt sig har helt rätt. Nu skriver jag det, *det blir aldrig som man tänkt*, och vet precis vad det innebär i praktiken.

Var ska jag börja? Jag hoppar tillbaka till den första tiden av vår återkomst till vårt hem. Vi fick alla energi av att packa ihop vårt tillfälliga läger i idrottshallen. Det blev som en ritual där

det gamla, hemska, kastades bort och där hoppet om en lysande framtid tändes. Den här reaktionen var så tydlig hos barnen. De var väldigt engagerade och glada när vi avslutade vårt läger.

Jag och min älskade kände också tillförsikt. Vår energi kom också från vårt möte på tu man hand, vår energi kom från det förbund som vi slutit rörande vår kommunikation och vårt sätt att bemöta varandra. Vi hade vårt muntliga avtal att falla tillbaka på!

Hemkomsten var djupt känslös för oss alla. Den första synen när vi blev avsläppta på parkeringen var de två radhus som inte längre var beboliga i vår långa dom har fem radhus. Vi bor i ena kanten, sedan kommer två radhus som också klarat sig, men de två sista är inte längre beboliga. I radhuset längst bort klarade inte alla sig i familjen. En sådan fruktansvärd tragedi. Att varje dag i evakueringsboendet se sorgen i familjens ögon, sorgen över en förlorad man och far, var mycket tungt.

Det vi hört om brandförloppet är att det startade där, längst bort i längan, i Larssons redskapsbod på baksidan, vid altanen. Elden tog sedan flera huvudvägar, om det nu går att skriva så. Först och främst spred elden sig till Larssons radhus, via altanen. För det andra spred sig elden via den torra vegetationen till baksidorna av husen i längan. Vinden låg på från sydväst vilket var otur i det här fallet då elden då kunde sprid sig åt vårt håll.

Det tog inte så lång tid innan vår häck och våra buskar brann. Elden hade spridit sig så fort. Vårt altandäck började brinna, röken tog sin in via ventilationen och startade brandvarnaren på övervåningen. Där har vi alla våra sovrum.

För det tredje spred sig elden via vindarna på radhusen. Larssons vind först, sedan grannen, Bergströms. Deras radhus kunde inte heller räddas. Brandförsvaret lyckas hindra spridningen vidare, till de övriga vindarna. Tur är det, vårt hus hade inte stått kvar annars.

Eftersläckningsarbetet hade tagit tid, därför hade det dröjt innan vi kunde komma tillbaka. Alla radhusen hade också sanerats från röklukt, så gott det nu gick. Trädgårdarna vittnade om förödelsen. I stort sett helt avbränt, en öken av aska.

Samtidigt som det var känslösamt att se de obeboeliga radhusen i vår långa, i vår direkta närhet, fanns den där tacksamheten över att vårt eget fanns kvar.

Det gick inte att bortse från rökluften när vi öppnade ytterdörren och klev in. Någorlunda ordning och reda, branden hade startat på natten, radhuset var ”städat” för kvällen om man säger så innan det hände. Nu hade det stått tomt i en vecka, övergivet.

Det gick ändå relativt fort att komma i ordning. Vi försökte återgå till det normala. En vecka kvar på semestern, tre veckor kvar innan barnen började skolan igen. Vi försökte aktivera oss så gott det gick, göra roliga saker tillsammans som en familj. Det kändes bra, de första veckorna.

Vår redskapsbod hade brunnit ner så vi bestämde oss för att köpa en ny. En bod som redan var byggd, så att säga.

Altanen pratade vi om att bygga upp själva. Projektet inleddes, vi involverade barnen i det. De älskade det! De fick vara med och beräkna materialåtgång, göra ritningar och följde med och gjorde inköp. De hjälpte till att såga och att skruva. Det blev ett familjeprojekt som knöt oss samman, gjorde att vi kom varandra nära.

När första skolveckan närmade sig sitt slut var vi klara med altanen. Jag och min älskade hade då varit tillbaka på jobbet i fyra veckor och vardagens hjul hade åter börjat snurra.

Idag har jag varit hemma från jobbet, trots att det är fredag. Jag såg till att barnen kom i väg till skolan på morgonen, annars har jag befunnit mig i ett totalt vakuum. Jag ska försöka återberätta vad som hände igår.

Torsdag 19 augusti

Sista impregnerade plankan skruvades på plats med Lisas och Pelles gemensamma kraft. Vi gjorde ”high five” allihop. Lisa hade varit och köpt glassar i affären som vi skulle fira vårt avslutade projekt med.

Barnen åt upp snabbt, som de brukar. De verkar tro att de aldrig mer ska få en glass och äter den som om den vore den sista. Jag och min älskade smakade på glassarna, som vi brukar göra, och åt dem i mer lugn takt. Vi verkligen njöt av situationen, skulle man kunna tro.

Föregående kväll hade min älskade sovit borta, varit i väg med jobbet på konferens. Kickoff som det kallas, en nystart på jobbet efter semestern. Jag hade fått gå och lägga mig själv, sängen

bredvid hade stått tom. Det där känns alltid så ensamt att se den andra sängen utan någon i, som en halva av en helhet som saknas.

”Jag saknade dig igår när jag gick och la mig”, sa jag. Jag slickade på min jordgubbsglass. ”Det kändes så tomt när din del av sängen var bäddad, gömd under överkastet.”

”Jag saknade dig också, men tror mig, du missade inget. Kickoffen var ingen höjdark. Maten var inget bra alls.”

Jag såg den tomma sängen framför mig, i mina tankar. Jag tänkte verkligen att jag älskade min älskade och att jag inte ville att den skulle stå tom en enda natt till.

”Det känns så bra att vi äntligen är klara med altanen, det har varit ett lyckat familjeprojekt”, sa jag och log. Jag kände mig lycklig.

”Verkligen”, sa min älskade, ”ett stort steg mot att lappa och laga det stora hål som branden skapade.”

”Ja, verkligen, vilken tur vi trots allt hade. Det kunde ha varit värre.”

”Hur menar du? Vi har väl haft det jävligt som vi haft det, tur tycker inte jag att vi haft.” Min älskade bet tillbaka som på den gamla tiden, på ett sätt som inte setts av på ett tag. Inte efter vårt muntliga förbund som slöts när vi promenerade hem från den tibetanska restaurangen.

Det var nu ”taggen” dök upp igen, som jag medvetet hade förträngt. Det var något som hade hemsökt mina tankar sedan branden och av en tillfällighet hade jag inte konfronterat min älskade med det på restaurangen. Sedan, efter det, medvetet, eller omedvetet, hade jag valt att glömma det. Kanske var det också så att jag hunnit bearbeta tanken, efter att den värsta chocken lagt sig?

Jag tror också att det hade att göra med att vi pratade om kväll innan, och min ensamhet, som bidrog till att ”taggen” gjorde sig påmind. Jag hade nu målat in mig i ett hörn, jag hade inget val annat än att en gång för alla gå till botten med denna tanke. Annars skulle den bara fortsätta att mala i mina tankar.

”Du”, sa jag.

”Förlåt”, sa min älskade. ”Jag är ledsen för att jag använde den tonen. Det är bara det att den här branden håller på att knäcka mig, inifrån.”

”På vilket sätt?”

”Den gnager i mig, som en råtta som äter upp mig från skelettet och ut. Det syns inget på mig än, att råttan äter, men det är bara en tidsfråga.”

”Händelsen har påverkat oss alla, men vi har tagit oss igenom den tillsammans. Vi är starkare som familj nu än innan. Det är något som är positivt med det hela.”

Ungefär så sa jag och det är ett tecken på hur blind jag är. Hur blind jag är för vad som sker och att jag alltid, i alla avseenden, tror gott om människor. De timmar som har gått sedan dess har varit de jobbigaste i mitt liv. Bland annat för att jag har varit tvungen att titta mig själv i spegeln och inse att jag inget sett.

Det var i det här läget, efter att jag pratat om vår familj som starkare nu än innan branden, som allt tippade över och föll ner för stupet. En tydlig vändpunkt i livet som jag alltså inte förställt pågått en längre tid, eller så hade jag valt att ignorera det.

”Vår familj är inte starkare nu än innan, jag kan inte se att den någonsin varit stark. Branden kanske var ett tecken.” Min älskade pratade tyst, men betonade varje stavelse.

”Ett tecken på vad”, sa jag och började förstå att illusionen höll på att spricka.

”Att det du och jag har inte fungerar.” Min älskade träffade mig rakt i hjärtat med sin kommentar, som en pil rakt in i förmaket.

Normalt är jag lugn och sansad som människa. Visst kan jag ta en diskussion, visst kan jag ryta till. I undantagsfall. Jag är stolt över min eftertänksamma sida, det visar på att jag tänker först och handlar sedan. Jag tänker på konsekvenserna av mitt handlade. Jag måste medge att i det här läget, efter den kommentaren, som sårade mig så mycket, förlorade jag kontrollen över handling och verkan.

”Vad gör du för att få det att fungera, på vilket sätt bidrar du till det?” Min röst höll inte.

”Jag gör allt jag kan”, sa min älskade och trodde på det själv.

”Du är råttan som äter upp mig inifrån”, sa jag för att direkt ångra det jag sagt. Men det var redan för sent.

Min älskade matade på en stund, förolämpade mig på olika sätt, sa saker som jag aldrig trodde skulle kunna sägas mellan två människor som älskar varandra. Eller rätter sagt, älskade varandra. När kanonaden med ord hade lugnat ner sig, var det tyst mellan oss en stund. Jag samlade kraft.

”Natten för branden. Jag vaknade av brandvarnaren i hallen. Instinktivt flög jag upp ur sängen. Kände doften av brandrök, kunde förnimma lågorna utanför. Tog på mig de kläder som låg framme, störtade in i barnens rum och väckte dem. Slet med deras kläder, det som låg på golvet. Fick ut barnen.”

Jag pausade en stund, tittade på min älskade, eller vad jag nu ska använda för epitet (oälskad låter hemskt). Ögonen berättade att de visste vart jag var på väg med mitt resonemang. I övrigt ingen reaktion, som någon som sitter och väntar på att den stora bomben ska brisera och vet att det är för sent att både hindra explosionen och att fly fältet.

”Jag gick in igen. Rökfyllt. Kollade snabbt igenom bottenvåningen. Gick igenom köket, tog boken. Stannade till i hallen, tog datorn, och sprang ut till barnen som gråtande stod och väntade. Brandmän på plats som intensivt påbörjade släktningsarbete, fler brandbilar på väg med tjutande sirener. Intresserade som flockades runt lågorna. Det påminde mig om en majbrasa med vårt eget hem som insats. Jag rös i hela kroppen.”

Kort paus.

”Men utan fyrverkerier. Den stora bomben i mig exploderade när jag såg dig för första gången i detta händelseförlopp. Du stod där, en bit bakom barnen, fullt påklädd, med ditt stenansikte och din dömande blick.”

Ännu en paus.

”Jag var i chock, av själva händelsen, jag kunde inte tolka det jag såg av dig. Vad det egentligen betydde. Ända sedan dess har jag bearbetat tanken utan att förstå eller kunna sätta ord på det. Nu, för en liten stund sedan, när jag pratade om din tomma säng igår, insåg jag. Det föll på plats.”

Min livskamrat såg ansträngd ut, men gjorde inte tillstymmelse till protest eller vilja till att avbryta. Det verkade som om domen skulle få komma. Det fanns liksom inget val.

”När brandvarnaren gick i gång var din sida av sängen tom. Jag registrerade det men kunde inte instinktivt lägga energi på det under rådande omständigheter. Jag gissar att jag automatiskt förutsatte att du vaknat före mig och var hos barnen för att sedan komma tillbaka till mig. Herregud, det blir bara tydligare hur blåögd jag har varit. Det är först nu som jag förstår att det inte var som jag förutsatte. Din sida av sängen var tom för att du inte hade gått och lagt dig den kvällen. När jag

ser dig på gatan, mellan husen, kommer du inte från vårt hus utan någon annanstans ifrån. Du har då också mage att döma mig, både då och efteråt. Jag förstår inte varför du inte själv sagt något om detta. Jag kan inte förstå hur du kan leva med det!”

”Det är det som äter upp mig, inifrån.” Så sorgsen hade jag inte sett min livskamrat tidigare.

”Du spyr ut det ena och det andra om mig, men när det kommer till kritan är det du själv som inte ...” Det brister för mig, tårarna börjar falla.

”Jag vet inte vad jag ska säga.”

”Du har ett sätt att handla som går ut på att dölja något. Jag känner det mer tydligt nu än någonsin. Incidenten vid branden talar sitt tydliga språk.”

Min livskamrat reste sig upp och tittade mig kort i ögonen.

”Jag tror att det är bäst att vi avslutar vårt samtal nu. Jag sover på soffan i natt. Jag går och ser vad barnen pysslar med.”

Fredag 20 augusti: 15:35

Efter vårt samtal i går har jag varit helt knäckt, förkrossad som sagt. Jag vet inte vad som har varit värst. Alla sanningar som sagts mellan mig och min livskamrat eller det faktum att jag tidigare inte kunnat, eller velat, se verkligheten. Jag inser mer och mer och att jag behöver göra upp med mig själv, vem jag är och hur jag ser på andra människor. Det går att tro gott om ett barn, för alla människor är i grunden goda. Det går inte att tro gott om en vuxen tänker jag nu, inte som utgångspunkt i alla fall. En vuxen människa kan ha förgiftats av livet. Livet, som faktiskt är en ”soppa”.

Min före detta livskamrat, den människa som jag älskat mest efter mina två barn i detta liv, fanns inte i huset idag på morgonen

En lapp hade efterlämnats på köksbordet. Om jag minns rätt stod det ungefär så här:

Karl Ivar Magnus, jag förstår att jag har sårat dig och jag är så ledsen för det. Dessvärre har jag inte berättat hela sanningen. Jag har haft ett förhållande med Åke Larsson i ett år ungefär. Åke dog i branden, jag älskade honom och saknar honom nu något fruktansvärt. Nyligen upptäckte jag att Åke hade ett

förhållande med Leif Bergström. Jag blev förkrossad. Natten för branden gick jag inte och la mig, för ...

Jag läste inte klart, jag orkade inte läsa mer av vad hon hade skrivit. Jag rev lappen i små bitar och eldade upp bitarna genom att tända eld på dem under kranen i diskbänken. Jag gick in i vardagsrummet, tog fram min mobiltelefon och skickade ett sms till Hanna Svensson.